

ΛΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κτα εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἄλλοις πόλιν, χροσῶ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρὸλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετὰφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ
ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ Ε. Πολιτάκη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DESTÈVEZ

F. PÉTI

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ διαμέρισμα. (Σελ. 346).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

IZ'

Πάντες ἦσαν ἐπὶ ποδὸς εἰς τὴν ἔπαυ-
λιν. Αἱ ἐργασίαι εἶχον διακοπῆ. Οἱ καλ-
λιεργηταὶ εἶχον περιβληθῆ τὴν ἑορτάσι-
μον αὐτῶν ἐνδυμασίαν· οἱ φύλακες ἐν ἐπι-
σήμεν περιβολῇ ἠτοιμάζοντο νὰ μεταβῶ-
σιν εἰς τὸν πύργον, ὅπως βοηθήσωσι τοὺς
ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἰκίας.

Ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς, ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ,
ἐπλήρου ποτήριον στεμφυλίου οἴνου καὶ
ἔτρωγεν ἐπὶ ποδὸς τεμάχιον φαιοῦ ἄρτου,
ὅτε ἡ Σολάνζη ἦλθε παρ' αὐτῷ προσπα-
θοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

Ἐκεῖνος ἔστρεψεν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσω-
πον, μὴ δυνάμενος ν' ἀτενίσῃ αὐτὴν ἀνευ
ὀργῆς. Ἡ ἄρνησίς της, τοῦ νὰ νυμφευθῇ
τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ, τῷ εἶχε πληγώσει
τὴν καρδίαν, ἡ δ' ἀπογοήτευσις, ὑπὸ τὸ
κράτος τῆς ὁποίας διετέλει, τὸν ἐβάρυνον
ὡς περ ὄρος ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἡ Σολάνζη ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ ἔ-
θηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καθι-
σταμένη γλυκεῖα, ἰκετευτική.

— Εἶσαι δυσαρεστημένος; ἐψιθύρισεν.

— Εἶμαι δυσαρεστημένος, ἐψέλλισεν ὁ
Φαρζεᾶς ἀκουσίως μαλασσόμενος. Πταίω
ἐγώ;

— Ὅχι, ἔχω ἄδικον.

— Τὸ ἀναγνωρίζεις! δόξα τῷ Θεῷ.
Ἐκατέστρεψες τὴν εὐτυχία μου, τὴν ἰδι-
κή σου· τὸ μέλλον σου! Καὶ θέλεις νὰ
εἶμαι εὐχαριστημένος!

— Συγχώρησόν με.

Ὁ Φαρζεᾶς ἐστράφη μὴ θέλων νὰ καμ-
φθῇ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλέγξῃ, ὡς ὠ-
φειλε, τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἣν ἐλάτ-
ρευεν.

— Ἀργησα, εἶπε παρατηρῶν τὸ ὠρολό-
γιον ἵνα μὴ φανῇ ὑποχωρῶν.

Καὶ μὲ τὸν ἄρτον εἰς τὴν χεῖρα ἐξ-
ἦλθε καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄ-
γουςαν.

Ἡ Σολάνζη τὸν ἠκολούθησε.

— Γύρισ ἔσὸ σπίτι, εἶπεν ἐπιτακτι-
κῶς. Εἶναι διαβολευμένη δροσιά.

— Ὀλίγα βήματα ἀκόμη, εἶπε λαμ-
βάνουσα τὸν βραχιόνά του.

Διήρχοντο πρὸ κοίτης δρυός, ἀπὸ τῆς
ὁποίας κορώνη ἐπέταξεν.

— Κακὸν σημεῖον, ἐψιθύρισεν ὁ φύλαξ.

— Χαῖρε, πάτερ.

— Χαῖρε. Πάρε τὸν Ρωμαῖον, εἶναι εὐ-
τυχία, τὸ βλέπεις, ἂν θέλῃ καὶ αὐτὸς
διότι τὸν ἐπλήγωσες εἰς τὴν καρδίᾳ καὶ
εἰς τὸ κεφάλι!

Ἡ Σολάνζη ἐπανῆλθε βραδέως εἰς τὴν
οἰκίαν, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της
καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

• Φεύγω. Δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ σὰς ἐπανίδω ποτέ.
Δὲν θέλω νὰ ἐρυθριάσῃς διὰ τὸ ὄνειδός μου. Πη-

γαίνω εἰς Παρίσιους ὅπως μάθω ἐν ἔργον διὰ νὰ ζήσω.
Σπαράσσεται ἡ καρδία μου, ἐνῶ ἀφίνω σὰς, τοὺς ὁ-
ποίους τόσο ἀγαπῶ.

• Χαίρετε.

• Ἡ ἀτυχὴς θυγάτηρ σὰς
• Σολάνζη •.

Ἐθῆκε τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ τῆς μικρᾶς
αὐτῆς τραπέζης, διηυθέτησε τὴν κόμην
τῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦθελε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν τράχηλον τῆς
μητρὸς της καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Ἐτρεμεν ὅλη ἐκ συγκινήσεως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ Κορσι-
κανῆ, ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ λειμῶνος πα-
ρέβηκεν αὐτῇ δοχεῖον γάλακτος καὶ τῇ
εἶπε:

— Φάγε.

— Δὲν πεινῶ.

Ἡ κυρία Φαρζεᾶς ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο
σπουδάζουσα λαθραίως τὴν φυσιογνωμίαν
τῆς θυγατρὸς της.

Ἐνόησεν ὅτι εἶχε κλαύσει τὴν νύκτα.

Δὲν ἀπομακρύνεται τις τῆς οἰκογενείας
του, οὐδ' ἐγκαταλίπει τὸν πατέρα του,
τὴν μητέρα του καὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐ-
τόν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ σκληρῶς σπα-
ρασσομένην τὴν καρδίαν.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ πλειοτέρας τοῦ
συνήθους μερίμνης, ἀλλὰ τὸ ἐπίσημον τῆς
ἡμέρας ἐδικαιολογεῖ τὴν μετρίαν ἐκείνην
φιλαρέσκειαν.

Ἡ Σολάνζη ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ λεπτοῦ
φαιοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, ἦν, χάρις εἰς
τὴν φυσικὴν αὐτῆς δεξιότητα, εἶχε κα-
ταστήσει ἀρκούντως κομψήν.

Ἄλλ' ἡ φιλοστοργία τῆς μητρὸς της
διετέλει ἀγρυπνος ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων
τῶν προηγουμένων ἡμερῶν.

Εἶδε τὴν Σολάνζην καταβεβλημένην
καὶ ὑπόνοιᾳ τις διῆλθε τοῦ νοῦ της.

Ἔστη πρὸ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν ἀπο-
τόμως:

— Φεύγεις;

— Ἐγώ!

— Ναί, σύ. Καὶ δὲν με εἰδοποιεῖς! Δὲν
τολμᾶς λοιπὸν οὔτε εἰς τὴν μητέρα σου
νὰ ἐμπιστευθῆς!

Ἡ Σολάνζη οὐδὲν ἠρώτησεν.

— Λοιπὸν! ναί, φύγω, εἶπε φοικιδῶσα.
ἤθελα νὰ σὲ ἀσπασθῶ, ἀλλ' ὁ φόβος με
ἐκράτει. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ με ἀποφύγῃς.
Σὰς ἔκαμα μέγα κακόν. Βέβαια θὰ με
καταρασθῆς!

— Μήπως εἰμπορῶ; ἀνέκραξεν ἡ Κορ-
σικανῆ. Μισῶ ἐκεῖνον καὶ ὄχι σέ.

Ἡ Σολάνζη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς μητρὸς της.

Ἐν τῇ διαχύσει τῆς τρυφερότητος τῇ
ὁμολόγησε τὰ πάντα, τὸν διὰ τὸν Ρω-
μαῖον ἔρωτά της, τὸ αἰφνίδιον καὶ τὴν
βίαν μετ' ἧς ἠτιμάσθη, τὴν ἀπόφασίν της
ν' ἀποθάνῃ, τὴν ἐμφάνισιν τῆς Σιμώνης
καὶ τὰς συμβουλὰς αὐτῆς.

— Μοῦ κάμνει φρίκη, εἶπε καταλή-
γουσα, ἀλλὰ τί θέλεις ν' ἀπογείνω; Νὰ
μείνω ἐδῶ διὰ νὰ ἦμαι ὁ περίγελος ὄλων,
νὰ ἐντρέψῃς δι' ἐμέ καὶ νὰ σὰς βλέπω
νὰ λυπᾶσθε, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω.
Μὴ τὸ ἀπαιτήσης! Ἐδέχθηκα τὴν πρό-
τασίαν σου. Θὰ προσπαθῶ νὰ ζήσω.

Ἄλλ' ἂν νομίζῃ, ὅτι με ἀγοράζει μετὰ
χρήματα τοῦ ἀπατάται. Τὸ μέλλον θὰ
τὸ ἀποδείξῃ. Τὸ ὀρκίζομαι!

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ
κατελήφθη ὑπὸ λιποθυμίας.

Ἄλλὰ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἐρρίφθη εἰς
τὸν τράχηλον τῆς Κορσικανῆς καὶ τὴν
ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων, κλαίουσα πι-
κρῶς.

Αἰφνης ἀπεσπᾶσθη τῆς ἀγκάλης της,
ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν οἰ-
κίαν της καὶ τὴν μητέρα της καὶ ὤρμησεν
ἔξω.

Ἡ Καταλίνα δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ
τὴν κρατήσῃ.

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκπληκτος,
στηριζομένη εἰς τὸν τοῖχον, προσηλωμέ-
νους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τείνουσα
τὸ οὖς.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Σολάνζη ἔφθασεν ὑπὸ
τὰς καστανέας. Ὁ Σερβὲς ἦν ἐκεῖ καὶ
τὴν ἐδέχθη.

Τὸ ὄχημα, ἐζευγμένον ὄραϊον καὶ ρω-
μαλέον ἵππον, ἀνέμενεν αὐτήν.

Εἰς τὴν ἀπόδον θόρυβος πολὺς ἠκούετο
ἐξ ἄμαξῶν καὶ κωδωνίσκων, τὰ δὲ ὀχή-
ματα, οἱ δίφροι καὶ αἱ ταχυδρομικαὶ ἄ-
μαξαι διεδέχοντο ἀλλήλας ἐν τῷ προαυ-
λίῳ τοῦ πύργου.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Σολάνζη ἔφθανε,
δίφρος ἐζευγμένος διὰ δύο ὠραιστάτων τα-
χυδρομικῶν ἵππων ἔστρεψε πρὸ τοῦ πύρ-
γου καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ὑπαιθρίου
κλίμακος.

Ἦτο ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις ἤρχετο νὰ εὐ-
λογῆσῃ τοὺς γάμους τοῦ κόμητος Ὀλι-
βιέρου μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ.

Ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ λειοση-
ρικοῦ, καλύπτουσαν τὸ στήθος καὶ τοὺς
ὄμους, μετὰ μακρὰν οὐράν, ἡ Ἐλένη ἐξῆλ-
θεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἔκυψεν ἵνα χαι-
ρετίσῃ.

— Ἡ μελλόνυμφος! εἶπεν ὁ Σερβὲς εἰς
τὴν Σολάνζην.

Τὸ βλέμμα, τὰ χεῖλη, ἡ ρεμβώδης φυ-
σιογνωμία τῆς κληρονόμου προέδιδον τὴν
κατέχουσαν τὴν ψυχὴν της μελαγχολίαν.

Ἐσκέπτετο ἴσως, ὅτι ὁ ἱεράρχης ἐκεῖ-
νος δὲν ἔφερον αὐτῇ τὸ ἀσφαλές τοῦ μέλ-
λοντος καὶ τὴν ἡρεμον εὐδαιμονίαν, ἣν
ἐπόθει διὰ τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ εὐλο-
γίας.

Ἡ Σολάνζη τὴν παρετήρησε διὰ ζηλο-
τύπου βλέμματος.

Διὰ πρώτην φοράν, ὁ ὄφις τοῦ φθόνου
ἔδακνεν αὐτήν εἰς τὴν καρδίαν ποτίζων
αὐτὴν δηλητήριον.

Ἐκείνη ἦτο ἡ νόμιμος σύζυγος, πρὸς
ἣν τόσκι ἐπεδαφιλεύοντο τιμαί! Ἐνώ-
πιόν της ὁ κόμης θὰ προσέκλινεν, ὡς
πάντες ἐκεῖνοι οἱ κεκλημένοι, οἵτινες σινέ-
χαιρον αὐτῇ, ἐνῶ αὐτῇ, ἀπολωλυτὰ κόρη,
ἠναγκαζέτο νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκογενείας
της καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ νὰ
μεταβῇ εἰς τὴν πολυτάραχον καὶ θορυ-
βώδη πόλιν τῶν Παρισίων, ἐνθα οὐδεὶς
ἀναγνωρίζεται.

Ἐνῶ διενεοῖτο ταῦτα, εἰς ἰππότης,
διελθὼν πλησίον αὐτῆς, τῇ εἶπε διὰ τόνου

φιλικού: «Καλή 'μέρα Σολάνζη!» Χωρίς δὲ ν' ἀναμείνη ἀπάντησιν προέβη εὐθὺς ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ τὸν ἐκάλει.

— Εἶσαι σύ, Οὐγος, εἶπεν ἡ Ἐλένη. Πῶς; μόνος. Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;
 Ὁ Οὐγος εἶχε τὸ ἀπότομον ὕψος ἀπλοῦ εὐγενοῦς χωρικοῦ. Δὲν ὑπῆρχεν ἐν πᾶσι κόσμῳ ὃν ὀλιγώτερον αὐτοῦ ρομαντικόν. Λίαν ἔντιμος καὶ εἰλικρινὴς κατεφρόνει τὴν ὑπόκρισιν. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦν δύστροπος.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Οὐγος ἠγαπῶντο τρυφερῶς καὶ οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν.

Ἠγάπων ἐπίσης ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐξαδέλφην των Ἐλένην, ἥτις ἐμεγάλωσε πλησίον αὐτῶν.

Ἀλλὰ διὰ τὸν Ροβέρτον ἡ ἀγάπη ἐκείνη μετεβλήθη εἰς ἔρωτα περιπαθῆ καὶ σφοδρόν.

Τοῦναντίον ὁ Οὐγος ἐξηκολούθει ἀγαπῶν τὴν Ἐλένην δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης, οὐδόλως ἐπηρεαζόμενος ὑπὸ τῶν θελητῶν αὐτῆς.

Καὶ κυρὴ καὶ δύσμορφος ἂν ἦτο, μονόφθαλμος καὶ χωλὴ, ὁ Οὐγος θὰ τὴν ἠγάπα ἐπίσης, ἴσως δὲ καὶ περισσύτερον.

Προσθετόν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Οὐγος ἠγάπα πλείότερον τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφην του, δυσηρεστήθη σφόδρα κατὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ, ἥτις διὰ τοῦ γάμου της, ἐχώρισεν ἀποτόμως τοὺς δύο ἀδελφούς. Ὁ Ροβέρτος κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὠμολόγησε πρὸς ἀδελφῶν του τὴν ἀληθῆ τῆς ἀναχωρήσεώς του αἰτίαν.

Διὰ τοῦτο ἐγόγγυσεν, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νεκρᾶς κόρης.

- Ἀπάντησον, εἶπεν ἐκείνη.
- Θέλεις νὰ τὸ μάθης; ἠρώτησε.
- Ναί.
- Ἐφυγε σήμερον τὴν πρωίαν διὰ Παρισίους.
- Διατί;
- Δὲν μοὶ τὸ εἶπε.
- Λοιπὸν δὲν θὰ τὸν ἴδω σήμερον;
- Πιθανόν. Θὰ ἐκπληροσώμην ἂν συνέβαινε τὸ ἐναντίον.
- Καλῶς.

Τοιαύτη ὁδὴν ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Ἐλένης, ὥστε ὁ Οὐγος ἐπράνθη αἴφνης.

— Μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὲ εὐχηθῶ ἐκ μέρους του, ὑπέλαβε, καὶ σοὶ φέρω τὰς εὐχὰς του μετὰ τῶν ἰδικῶν μου. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶμεν;

— Σὲ εὐχαριστῶ, Οὐγος. Προσπάθησον νὰ μὴ περκατηρηθῇ ἡ ἀπουσία του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔμφροντις.

Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ροβέρτου δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ὁμολογίαν, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ πρὸς ἀποσπάσῃ;

Τῷ ἔγραψεν:

«Εἶναι κακόν, ὅτι δὲν εἶσαι ἐδῶ. Ἡ ἀπουσία σου μὲ λυπεῖ ὡς ὀλιβερόν προάγγελμα. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ὀνομάζωμαι κόμησσα δὲ Τανναί. Τίς οἶδε πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν! Ἄν τῶρα μὲ ἔγκαταλίπης, καθ' ἣν ὥραν θὰ μοὶ ἦτο τόσῳ ἡδὺ νὰ γνωρίζω, ὅτι εἶσαι

πλησίον μου, δὲν θὰ βραδύνης νὰ μὲ λησμονήσης. Τί θὰ μοὶ ὑπολειφθῇ;

Ἐλένη.

Ἐκρυψε τὸ γραμματίον εἰς τὸ στήθος της ὑπὸ τὴν γαμήλιον αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὰ ἐκ χρυσομηλέας ἀνθη καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Σερβὸς ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ πάροδος θὰ ἦτο ἔρημος. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐποπτεῖᾳ ἐκείνῃ οὐδόλως παρημέλει τῆς συνοδοιπόρου του.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη εἶναι πολὺ ὠραία, εἶπεν ἡ Σολάνζη μετὰ καταφανοῦς πικρίας:

— ὦ! εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος διὰ θεωπευτικῆς φωνῆς, ἡ κυρία κόμησσα δὲν εἶναι βεβαίως ἀσχημος, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἂν ἐκαλλωπιζόμεθα θὰ εἴμεθα ἴσως ὠραιότεροι.

Ἐκάλυψε, μετὰ τῆς προθυμίας αὐλικοῦ πρὸς εὐνοουμένην, τὴν θυγατέρα τοῦ φύλακος δι' ἐπανωφορίου περιεραμένου διὰ γουναρικοῦ, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κόμης της μικρὸν κομψὸν πέτασσον θαλαμηπόλου καὶ προσέβλεψεν μετ' εὐαρεσκείας αὐτήν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν, ἂν εἶχατε καθρέπτην, ἠθέλατε δυσκολευθῆ ν' ἀναγνωρίσετε τὸν ἐαυτόν σας. Τί θὰ εἴσθε μετὰ ἕξ μῆνας; Ἐμπρός, πηγαίνομεν!

Ἡ Σολάνζη ἐτοποθετήθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ὀχήματος. Ὁ Σερβὸς ἐκάθησε παρ' αὐτῆς, ἔλαβε τὰ ἡνία καὶ ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσαν παροτρύνων τὸν ἵππον.

Ὁ Πορθητῆς ἔσυρε τὸ ἔλαφρον ὄχημα, διήλθε τὸ ἀνοικτὸν δρύφακτον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν πάροδον.

Ἡ καρδία τῆς δυστυχοῦς συνεθλίβη. Τετέλεσται!

Ὁ τελευταῖος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ παρελθόντος της δεσμοῦ διερρήχθη.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τοῦ Σεβάν ὁ καλπάζων ἵππος παρεξέκλινε καὶ ἐστράφη πλαγίως.

Κυνηγός τις ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς τάφρου εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δάσους.

Ἡ Σολάνζη ἔκυψεν.

Ὁ ἵππος ἐρρωμένως ἐπαναχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σερβέου, ἔσυρε καλπάζων τὴν ἀμαξαν.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἤδη μακρὰν, ἀλλ' ἡ Σολάνζη τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν ἀναπλάσεων τοῦ στήθους της.

Ἦτο ὁ Ρωμάιος Τρεμόρ, ὅστις ἐκ τῆς ὁδοῦ παρετήρει ἀπελπισ τὴν ἀμαξαν ἐκείνην, ἥτις ἔφερε τὴν γυναῖκα, ἣν ἄλλος πρὸς ἀφῆρει.

Ὁ Σερβὸς ἠκολούθησε διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀφωνον ταύτην σκηνήν, ἠκούσε στεναζούσαν τὴν Σολάνζην καὶ εἶδεν αὐτὴν σογγιζούσαν κρυφίως τὰς ὑγρὰς παρεῖας της καὶ φέρουσαν τὸ ρινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς ἵνα παρέλθῃ ἡ συγκίνησις.

Εἶχεν ἄλλως τε καιρὸν τὸ ταξιδίον ἦν ἀρκούντως μακρὸν.

Ἀφοῦ διέτρεξαν πέντε χιλιόμετρα, ἀπετόλμησε νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἔμμεσον παρραμυθίαν.

— Ἀπόψε, εἶπε, θὰ κοιμηθῆτε εἰς τὴν ὠραιότεραν πόλιν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν πατρίδα τῆς πολυτελείας, εἰς τὸ μέρος ἔνθα αἱ κόραι, αἰτίνας σὰς ὁμοιάζουσι, ἀποκτῶσι ταχέως περιουσίαν καὶ γίνονται αἱ βασίλισσαι τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Σολάνζη ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ἡ κίνησις αὕτη, καίτοι ἐλαφρά, δὲν διέφυγε τὸ ὄμμα τοῦ λυγκέως θαλαμηπόλου. Ἐξηκολούθησε μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὴν σιωπηλὴν ταύτην ἐπιδοκιμασίαν.

— Ἐτραβήξατε καλὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ λαχείον, τὸ εἰξεύρετε! Ν' ἀρχίσετε τὸ σταδίον σας ὑπὸ τὴν προστασίαν ἀνδρὸς ὡς ὁ κύριος κόμης, εἶναι σπανία τύχη. Τὰ πάντα δύναται, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ πράξῃ πολλὰ διὰ σας.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν ὁ Σερβὸς περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων, ὅσα δύναται νὰ πηθήσῃ φιλοδοξος καὶ ἀπληστος ὠρμία κόρη, καὶ παρουσίασεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς φυγάδος ὀρίζοντας, ὧν τὴν ὑπαρξίν ὄλως ἠγνόει.

Ὁ Σερβὸς ἠννόει ὅποιαν ἐπιρροὴν θὰ ἐξῆσκει ἡ Σολάνζη ἐπὶ τοῦ κόμητος καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἠθέλον γνωρίσει αὐτήν, ἂν ἡ εὐφυΐα της ἦν ὅση καὶ τὰ θέλητρά της.

— Μὴ λησμονήσετε, ἀγαπητῆ μου μικρά, συνεπέρανε μεθ' ἀπλότητος πλήρους πονηρίας, ὅτι ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν ἐγὼ πρῶτος νὰ σας ὀδηγήσω εἰς τὴν ὁδὸν τῆς αἴγλης.

Εἰς Νεβέρ ἠγόρασεν εἰσιτήριον πρώτης θέσεως διὰ Παρισίους, ἔδωκε τῇ Σολάνζη τὸ βαλάντιον τοῦ κυρίου του, τὴν ὠδήγησεν ἐπὶ τῆς κρηπίδος καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς ὄλως κενὸν διαμέρισμα.

Ἡ ἀτμομηχανὴ θὰ ἐσύριζεν, ὅτε εἰς ταξειδιώτης ἔσπευδε ταχεῖ βήματι κρατῶν μάρσυπον.

— Μπα, ὁ Σερβὸς, εἶπεν ἀναγνωρίζων τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου. Πῶς τοῦτο;

Ὁ Σερβὸς ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς, ὁ κύριος κόμης, ἠρώτησε, δὲν εἶναι εἰς Σεβάν;

Ὁ ταξειδιώτης ἐφέλλισεν ἀορίστους δικαιολογίας: «Ἀδύνατον!... Ὑπόθεσις ἐπέιγουσα!... Ταξειδίον κατ' ἀνάγκην!...»

Ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος, ἣν ὁ Σερβὸς εἶχε κλεισίσει.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, διότι ἦτο ἐκεῖνος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτό, εἰς ὃ καὶ ἡ Σολάνζη διαμέρισμα, ἐτοποθετήθη εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἔθηκε τὸν μάρσυπον του ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ, χωρὶς κατ' ἀρχὰς νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῆς συνοδοιπόρου του.

Ἐνῶ δὲ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεμακρύνετο ἀναπέμπουσα εἰς τὸν ἀέρα χειμάρρους καπνοῦ, ὁ Σερβὸς ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος ἠγανάκτει διὰ τὴν τοιαύτην συγκυρίαν καὶ διενόειτο:

— Διατί ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ ἀναχωρεῖ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἐξαδέλφης του... τί ἀράγε θὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ ταξειδίου τῆς μικρᾶς αὐτῆς;

Ὀλίγω βραδύτερον, ἢ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ, γενομένη κυρία δὲ Τανναί, ἀνήρχετο εἰς ταχυδρομικὴν ἄμαξαν μετὰ τοῦ συζύγου της, τῆς φίλης της Λουίζης δὲ Μονταμβέρ, τῆς κυρίας Σεβερὲν καὶ τοῦ βαρῶνου.

Οἱ νέοι σύζυγοι ἀπῆρχοντο εἰς Ἰταλίαν, οἱ λοιποὶ θὰ ἐχωρίζοντο αὐτῶν εἰς Νεβέρ, ἐπανακάμπτοντες εἰς Παρισίους.

Καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔτι τοῦ βωμοῦ, καὶ ἀπαντῶσα δι' ἀσταθοῦς φωνῆς εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ δημάρχου καὶ εἰς τὴν τοῦ ἐπισκόπου, καὶ προφέρουσα τὸν ὄρκον, ὃν ὑπέσχετο νὰ τηρήσῃ ἢ κεύθυμος, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ τῆς φαντασίας της τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπόντος Ροβέρτου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, εὐρεθεῖσα μόνη ἐπὶ στιγμὴν μετὰ τοῦ Οὐγού δὲ Σουβραί, ἔλαβεν ἐκ τοῦ στήθους της τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε γράψῃ διὰ τὸν κόμητα.

— Ἄββε, τῷ εἶπε, πέμψον αὐτῷ τὸ ἐνθύμημα τοῦτο καὶ εἰπέ του, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ . . . ὡς ἀδελφῇ, πάντοτε!

Ὁ Οὐγὸς ἔκυψε καὶ ἔσφιγγε τὴν χεῖρά της.

Μετ' ὀλίγον ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἠφανίσθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρόδου.

Ἡ Ἑλένη ἦν εἰλικρινής.

Ἄλλ' ἡ σιωπηλή, σκληρὰ καὶ τόσον βραδεία ἐξομολόγησις τοῦ Ροβέρτου τὴν μετέβαλε.

Δὲν ἔφερε πλέον φιλίαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ πικρὰν μεταμέλειαν καὶ ἔρωτα, ὃν ὤφειλεν ἐν αὐτῇ νὰ θάψῃ.

ΙΗ'

Ἡ Καταλίνα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θυγατρὸς της ἔμεινε κατασυντετριμμένη ὑπὸ φοβερᾶς ἀπελπισίας.

Καθημένη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς καλύβης μὲ κεκρυφαίν τὴν κεφαλὴν, καμπτόμενα τὰ γόνατα καὶ τὰς χεῖρας ἐκατέρωθεν τοῦ σώματος κρεμαμένας, δὲν ἠδύνατο νὰ κινήθῃ.

Αἱ σκέψεις αὐτῆς τοσοῦτον ἦσαν συγκεχυμέναι, ὥστε οὐδὲν ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ κατανοήσῃ.

Ἡσθάνετο πικρίαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀηδίαν διὰ τὴν ζώην. Παρετήρει ἀορίστως τὴν λίμνην καὶ ἐπόθει νὰ ριφθῇ ἐν αὐτῇ.

Πάντα τὰ ὄνειρά της διελύθησαν, αἱ ἐλπίδες της διεψεύσθησαν, ἡ οἰκία της κατεστράφη!

Ἐνόσφ ἡ Σολάνζη ἦτο ἐκεῖ, δὲν ἠγνόει τὸ κενόν, εἰς ὃ θὰ ἐβυθίζετο ἐκεῖνης ἀπερχομένης.

Ἦδη μετενοεῖ, ὅτι δὲν τὴν ἐκράτησε διὰ τῆς βίας. Ἐτρεμεν ἀναλογιζομένη, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ὁ Φαρζεὰς καὶ θὰ τῇ ἐζήτητε λόγον τῆς ἐνόχου αὐτῆς ἀδυναμίας.

Ἡ Σολάνζη τοὺς ἠτίμαζεν, ἔστω! Ἄλλὰ μήπως ἔπταιεν; Δὲν ὄφειλον νὰ τὸ ἐνοήσωσι καὶ νὰ τὴν προφυλάξωσιν; Ἄλλως τε, καὶ ἔνοχος οὐσα, δὲν ἦτο πάντοτε ἡ θυγάτηρ αὐτῶν, τὸ

λατρευτὸν παιδίον, ὅπερ οὐδέποτε δυσηρέστει αὐτοὺς καὶ ἦτο ἡ χαρὰ καὶ τὸ κόσμημα τῆς καλύβης ἐκεῖνης, ἣτις ἔμεινε κατηφῆς καὶ πένθιμος ὡς τάφος, ἐκεῖνης ἀπελθούσης;

Ἀνεμιμνήσχετο τῆς γλυκύτητος τῆς θυγατρὸς της, τῆς χάριτος τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν θωπειῶν της!

Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πλέον! Ἦτο δυνατὸν; Ἐξῶ φρενῶν διατελοῦσα ἐνόμιζεν, ὅτι παγερὸν σκότος περιέβαλλεν αὐτὴν καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκτινοβόλου φωτός τοῦ παρελθόντος της, ἡ νύξ διεχέετο εἰς Ἐλάφων-Πέραμα καὶ τὴν κατοικίαν της, τὴν τόσφ εὐχαρί, ὅταν τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο πτηνόν, ὅπερ ἤδη ἐπέταξεν, ἐκελάδει τὰ ἄσπρατά του.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ἐξάνεστη κατὰ τῆς ἀναδριάς της.

Ἐδραμεν εἰς τὸν πύργον ὡς παράφρων, ἔξαλλος, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα της καὶ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Μετ' ὀλίγον, πνευστιῶσα καθιδρῶς ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον.

Οἱ ἵπποκόμοι, ἀπησχολημένοι, περιποιούντο τοὺς ἵππους τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες ἀθρόοι ἤρχοντο ἐκ τῶν πέριξ ἐπαύλειων.

Ἡ Καταλίνα μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον ἀπευθύνουσα αὐτοῖς τυχαίους λόγους, μὴ τολμῶσα νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ὅ,τι ἤθελεν. Τὴν συνεκράτει ἡ αἰδώς.

Τέλος, εἶδε γηραιὸν τινα ὑπηρετὴν ἐκ τῶν φίλων της.

Ὁ γέρον οὗτος ἐκαλεῖτο Βροδέν. Συχνάκις μετὰ τὸ πέρας τῆς ὑπηρεσίας του μετέβαινε εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, ὅπως διέλθῃ στιγμᾶς τινας ἐκεῖ καὶ πῆχ ἕν ποτῆριον μετὰ τοῦ φύλακος.

— Μήπως εἶδες τὴν θυγατέρα μου, Βροδέν; τὸν ἠρώτησε.

— Τὴν Σολάνζη; μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἐχομε τόση ἐργασία, ποῦ δὲν ἔχομε μάτια διὰ τίποτε. Λὲς καὶ εἶναι πανηγύρι εἰς Μονσός. Κάπου ἐδῶ θὰ τριγυρίζῃ διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἐορτή. Θὰ εἶναι περίφημα ἀπόψε. Θὰ κάψουν καὶ πυροτεχνήματα, ἀφοῦ φύγουν οἱ νεόνυμφοι, ποῦ θὰ κατῇ ὁ τόπος.

Ἡ Καταλίνα διετέλει ἀγωνιώσα, ἐκπληκτος, πλησίον τοῦ Βροδέν, ὅστις ἐψήκτριζε φαῖαν φορβάδα.

— Μὴ πλησιαίξῃς, κυρά μου, εἶπεν ὁ ἵπποκόμος. Εἶναι ἡ φορὰδα τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί καὶ κλωτσᾷ.

— Τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί; ἠρώτησε μηχανικῶς ἡ Κορσικανή. Τίνος;

— Τοῦ νέου, τοῦ κυρίου Οὐγού. Ὁ μεγαλείτερος δὲν ἦλθε.

— Διατί;

— Δὲν εἰξεύρει κανεὶς. Καλλίτερα νὰ μὴ λέγῃ κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ, μεταξὺ μας, φαίνεται πῶς ἀγαποῦσε τὴν ἐξαδέλφη του. Τοῦ κακοφάνηκε, τοῦ καυμένου. Ἡ χαρὰ τοῦ ἐνός κάμνει κακὸ ἴσον ἄλλο.

— Λοιπὸν δὲν εἶδες τὴν Σολάνζη; Ὁ Βροδέν ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ,

ὅτε ὑψηλὸς καὶ ρωμκλέος ἀνὴρ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σταύλου.

Ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου καὶ ἐφόρει ἀμπέχονα βαθέος κυανοῦ χρώματος, μετὰ ζωστήρος ἐκ δέρματος καὶ περικελιδῶν κομβωμένων ἐπὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὑποδημάτων. Ἐπὶ τελαμῶνος, ὃν ἔφερε χιαστί, ὑπῆρχεν ἀργυρὰ πλάξ, ἐφ' ἧς ἦσαν κεχαραγμένα τὰ οἰκόσημα τῶν Τανναί.

Τὸ πρόσωπόν του, φέρον ὑποξάνθους παραγναθίδας, ἦν τραχὺ, τὸ βλέμμα του ὑπουλον· τὸ δ' ὕψος του ἐδείκνυεν ἀνθρωπὸν μοχθηρὸν.

Ἦτο ὁ Λαβράνης, ὁ διώκτης τοῦ Σίμωνος, ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἐπαύλειος, ὁ ἐμπειπιστευμένος τοῦ μαρκησίου, μετὰ τὸν κύριον Διονύσιον.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, εἶπε τῇ Κορσικανῇ διὰ φωνῆς ἠχούσης ὡς σάλπιγγος. Κἀμνεὶς ὅπως ὄλοι· περιφέρεσαι.

— Ναί.

— Ὁραὶα τελετή! Ὁ ἐπίσκοπος ἔφθασε πρὸ ἐνός τετάρτου. Θὰ στεφανώσῃ τὸν κύριον κόμητα καὶ τὴν δεσποινίδα Τυχηροὶ ἄνθρωποι! ἔχουν πολλὰ χρήματα.

Ἐκαμεν ἐν βῆμα ἴν' ἀπέλθῃ καὶ πάλιν ἐπανῆλθε.

— Καλὰ ποῦ σὲ ἀπήνησα, ὑπέλαβε. Δὲν θέλω νὰ στενοχωρήσω τὸν Φαρζεὰς ποῦ εἶναι φίλος, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μαλακὸς μὲ αὐτὸν τὸν ληστή τὸν Σίμωνα καὶ τὴν γυναῖκά του. Ἡ μέγαιρα στένει τὰ δοκάνιά της παντοῦ ἕως τὴν πόρτα μου. Εἶναι μία κατεργάρα ποῦ δὲν φοβεῖται οὔτε Θεὸ οὔτε διάβολο.

— Ὁ ἄνδρας της 'πεθαίνει.

— Ὁρα του καλή.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς εὐσπλαγχνία δι' αὐτούς.

— Ὅχι δά! Εἶναι παληᾶνθρωποι αὐτοί. Ἀρετοὺς ἔχομε. Εἰπέ το τοῦ Φαρζεὰς.

— Καλὰ, κύριε Βικέντιε.

Ὁ Λαβράνης ἀπηθύθη εἰς τὸν Βροδέν, ὅστις ἦναπτε καπνοσύριγγα.

— Εἰξεύρεις ποῦ ἐπῆγε ὁ Σερβὲς;

— Μὲ τὸ ἄμαξάκι;

— Ναί.

— Εἰς Νεβέρ.

— Θ' ἀργήσῃ;

— Ὄ! δὲν πιστεύω· ὁ Πορθητῆς εἶναι γεροῦ ἄλογο.

— Καὶ διατί ἐπῆγε εἰς Νεβέρ ὁ Σερβὲς;

— Δὲν μοῦ λέγει ταῖς δουλειαῖς του. Διὰ ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Ὀλιβιέρου. Μοῦ ἐζήτησε τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἔζευξα. Δὲν εἰξεύρω περισσότερα.

— Δὲν εἶχε μὴ γυναῖκα μαζὺ του;

— Εἰμπορεῖ, εἶπεν ὁ ἵπποκόμος μετ' ἀδιαφορίας.

— Καμμιά ἀπὸ τὸν πύργο, βέβαια. Ἄλλὰ, προσέθηκεν ὁ Λαβράνης, ἔτρεχε τόσφ πολὺ, ποῦ δὲν εἰμπόρεσα νὰ τὴν διακρίνω.

Ἡ Καταλίνα κατέστη ὠχρὰ ὡς κηρός. Ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Τί ἔχει ἡ κυρὰ Φαρζεάς; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— Ἐ! ἡ δυστυχισμένη ἔχει πίκραις.

Ἰσως ἡ κόρη της τὴν ἔχει εἰς ἀνησυχία.

— Εὐμορφο κομμάτι! εἶπεν ὁ Λαβράνης. Βλέπεις, γέρω Βροδέν, ἓνα τέτοιο κορίτσι εἶναι δύσκολο νὰ τὸ φυλάξῃ κανεὶς. Μιὰ καλὴ ἀπλὴ χωριατοπούλα εἶναι προτιμότερη. Οἱ ἐργολάβοι δὲν τὴν τριγυρίζουν τόσῳ πολὺ.

Ἡ Καταλίνα ἴστατο ὑπὸ δένδρον ἀναμένουσα νὰ συνέλθῃ. Ἐπνίγετο. Οἱ ὀδόντες της ἔτριζον καὶ ἔτρεμεν ὄλη ἐκ πυρετοῦ.

Οὕτω δὲν τῇ ὑπελείπετο πλέον ἐλπίς! Ἐπανῆλθε βραδέως εἰς Ἐλάφων - Πέραμα καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ Φαρζεάς ἐπανῆλθεν. Ἄμα εἰσελθὼν ἐφάνη ζητῶν τινα.

Ἡ Καταλίνα καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου δὲν ἐκινήθη.

— Ποῦ εἶναι ἡ Σολάνζη; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

Μία μόνη λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων τῆς Κορσικανῆς:

— Ἐφυγε.

— Πῶς;

— Πήγαινε νὰ ἐρωτήσῃς τὸν αὐθέντη της, τὸν κύριον κόμητα δὲ Τανναί!

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Θέλω νὰ εἶπω, Λουκά, πῶς ἂν ἡ Σολάνζη δὲν ἠθέλησε τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ, ἂν ἦτο λυπημένη καὶ ἀπέφευγε τὸν κόσμον, ἂν μᾶς ἀφίνει ἐμᾶς ποῦ ἀγαπᾷ διὰ νὰ πάγῃ εἰς αὐτὴ τὴν ἄβυσσον τὸ Παρίσι, ποῦ τὴν συνοδεύη ἓνας ὑπηρετῆς τοῦ πύργου, τὸ κάμνει, διότι εἶναι χαμένη, διότι ὁ κόμης τὴν ἐβίασε, τὴν ἀτίμασε καὶ ἐπὶ τέλος σήμερον μᾶς τὴν κλέπτει!

— Τὸ εἴξευρες; ἀνέκραξεν ὁ Φαρζεάς.

— Ὅχι, μὰ καὶ ἂν τὸ εἴξευρα, τί εἰμπαρούσαμε νὰ κάμωμε;

— Ἐπρεπε νὰ σκοτώσουμε καὶ ἐκείνην καὶ ἐκεῖνον! ἐβρυχήθη ὁ φύλαξ.

— Νὰ διατί τὴν ἀφῆσα νὰ φύγῃ. Ἄν τὴν ἐκτυποῦσε θὰ τὴν ὑπερασπιζόμουν. Τί πταίει τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι; Ἐκεῖνος ὁ δαίμονας πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

— Σὲ μᾶς τοὺς καλοὺς καὶ ἀρχαίους ὑπηρετάς... ἐψιθύρισε ὁ Φαρζεάς, καταπίπτων ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον. Ἄθλιε.

Ἡ Καταλίνα ἠγέρθη, τὸν ἐπλησίασε καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Τίποτε δὲν κάμνουν τὰ παράπονα, εἶπεν. Ἐγὼ εἶμαι Κορσικανή. Εἰς τὸν τόπο μου δὲν λέγουν λόγια, ἀλλὰ κάμνουν ἔργα δὲν βιάζονται, ἀλλὰ περιμένουν καὶ χρόνους, ἂν ἦναι ἀνάγκη δὲν φοβερίζονται, ἀλλὰ σκοτόνουν! Ἐνας ἀνθρώπος ἀξίζει ἓναν ἄλλο, ἄς ἦναι καὶ δούκας, ἄς ἦναι καὶ πρίγκηπας! Ἄδιάφορον ἂν ὁ ἐχθρὸς ἦναι δυνατὸς ὡς ἡλιοντάρι ἢ γρήγορος ὡς ἡ ἀητός· τὸν πιάνει κανεὶς μὲ τὸν καιρὸ, διότι ἔρχεται ὥρα ποῦ τὸ λειοντάρι κοιμάται καὶ ὁ ἀητὸς κάθεται ἰστὴ γῆ. Καταλαβαίνεις;

— Ναί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Εἰσῆλθε σιωπῶν. Ἐσφιγξὲ τὴν χεῖρα τοῦ Φαρζεάς καὶ ἠσπάσθη τὴν Καταλίνα, ἥτις τῷ ἀπέδωκε τὸν ἀσπασμόν.

Ἡ ὀδύνη αὐτῶν ἦν κοινή.

Τὸ κακὸν ἦτο ἀνεπανόρθωτον. Πρὸς τί αἱ παραμυθίαι εἰς τὸν ἀπαραμύθητον!

Ἄν ἐξῆλθεν, ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα.

Ἡ καλύβη περιεβάλλετο ὑπὸ ὀμίχλης ἐξαπλουμένης ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν λειμώνων τῆς στενῆς κοιλάδος.

Μακρόθεν, ἀντήχουν τὰ κέρατα, ὅτε αἴφνης ἀνήθη τὸ μέγα πυροτέχνημα, ὅπερ ἔπεσεν εἰς μυρίους σπινθηράς ἐπὶ τῶν δρυμῶν εἰς τὸν ἀπαστράπτοντα ὀρίζοντα.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ Σεβάν.

— Ἄν ὁ Θεὸς δὲν ἦναι δίκαιος, ὑπομονή, ἐψιθύρισε, ἄλλοι θὰ ἦναι δι' αὐτόν.

Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σιδηρουργείου, ἀκούουσα τὰς μακρόθεν ἐκπυροσκορήσεις καὶ τὰ σαλπίσματα τῶν κυναγωγῶν, ἡ Ἀμώνη, ἠτένισε τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀγωνιῶντα συζυγόν της καὶ ἐβρυχήθη μεταξὺ τῶν ὀδόντων της.

— Ἄν ὁ πύργος ἐκαίτο, τί εὐχαρίστησις ν' ἀνασκαλεύω τὴν φωτιὰ καὶ νὰ ριξῶ μέσα ἔς αὐτὴ αὐτὸν τὸν ἄθλιον Λαβράνης!

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ πόθου μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως καὶ ἀπὸ τοῦ ποτηρίου μέχρι τῶν χειλέων ὑπάρχει πολλάκις ἀπόστασις, ἣν δὲν δύναται τις νὰ διατρέξῃ.

Οἱ Τανναί ἦσαν πλούσιοι, ὁ πύργος στερεὸς ἐπὶ τῶν βάσεων του, ὁ Λαβράνης καλῶς ὀπλισμένος· ὁ δὲ κόμης Ὀλιβιέρος, ὅστις ἐταξείδευεν εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῆς θελκτικῆς καὶ ἀγγελικῆς κομήσεως, δὲν ἐσκέπτετο πλέον τοὺς ἀνισχύρους ἐχθροὺς, οἵτινες ἠπειλοῦν αὐτόν, ὡς ὁ διαβάτης ὁ πατῶν τὰ ἔντομα ἐπὶ τῆς χλόης τῆς ἀτραποῦ, χωρὶς κανὲν νὰ παρατηρήσῃ αὐτά.

[Ἐπειτα συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Θὰ ἐξηγήσητε τότε τὰ ἄγια καὶ παραμυθητικὰ μυστήρια τῆς χριστιανικῆς ταύτης θρησκείας, δένδρου κολοσσίου βλαστήσαντος ἐν τοῖς σπλάγγνοις τῆς γῆς, οὗτινος οἱ ἰσχυροὶ κλάδοι συνέτριψαν τὸν βράχον, τὸν θελήσαντα νὰ καταθλίψῃ αὐτούς, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν σκιὰν ἐρχόμεναί κήθηται σήμερον αἱ εὐγνωμονοῦσαι γενεαί. Ὅσον ἀγαθὸς καὶ ἂν εἴσθε, εἰσερχόμενος εἰς ναόν, θὰ ἐξέλθητε πάντοτε ἀμείνων· εἰσερχεσθε λοιπόν.

Πολλάκις ἐγένετο λόγος περὶ τῶν χωρικῶν ἐκκλησιῶν ὅτι εἰσὶν ἀπλουστέροι, ἄμα δὲ καὶ μᾶλλον εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ

ἔκφρασις πίστεως. Καὶ εἶχον δίκαιον οἱ τοῦτο εἰπόντες. Ἡ ἐκκλησία τοῦ χωρίου, ἥς τὸ ἀνεὶ ἀξιώσεων κωδωνοστάσιον δεσπόζει ἀπασῶν τῶν ἀχυρίων στεγῶν ὡς μητρικὸν βλέμμα ἐκτείνόμενον ἐπὶ παιδίων, ἥς τὸ φαβεντιανὸν ὠρολόγιον σημαίνει τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, τῆς ἄλλης ταύτης προσευχῆς, τοποθετημένη μεταξὺ μιᾶς πλατείας, ἔνθα παίζουσι τὰ παιδία, καὶ τοῦ κοιμητηρίου, ἐν ᾧ ἀναπαύονται οἱ νεκροὶ, κειμένη ἐκεῖ ὡς τὸ αἰσθητὸν σύμβολον τοῦ βίου, ὡς σκοπός, πρὸς ὃν τείνομεν, ἄμα δὲ καὶ ὡς σκοπός, οὗτινος ἐτύχομεν ἤδη, ἡ χωρικὴ ἐκκλησία, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶνε θέαμα παρήγορον καὶ ἡδύ. Ἐκεῖ τὸ παιδίον ἐβαπτίσθη, ἐκεῖ λαμβάνει τὴν πρώτην Μετάληψιν, ἐκεῖ νυμφεύεται, ἐκεῖ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν τελευταίαν εὐχὴν, ἥς ἔχει ἀνάγκην, ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἀνακαλῇ παρ' ἑαυτοῦ. Ἄπας ὁ βίος του εἶναι ἐκεῖ. Εἰσερχεται διὰ τῆς μιᾶς θύρας καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς ἑτέρας.

Εὐτυχεῖς ὅσοι οὐδέποτε ἀπώλεσαν τῆς θεᾶς τῶν τῶ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου των!

Ἐν Παρισίῳ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό. Ἡ κοινωμία τείνει ἀδιαλείπτως νὰ σας ἀπομακρύνῃ τοῦ Θεοῦ· ἀγνοεῖ τις ποῦ ἐβαπτίσθη δὲν γνωρίζει τὸν ἱερέα, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν Μετάληψιν, ἢ, ἂν τὸν γνωρίζῃ, δὲν τον βλέπει πλέον· κατοικεῖ εἰς εἰκοσι συνοικίας, νυμφεύεται ἀδιάφορον εἰς ποῖαν ἐκκλησίαν καὶ λαμβάνει τὸ ἄγιον μῦρον παρὰ τοῦ πρώτου τυχόντος ἱερέως.

Οὕτω παρατηρήσατε ὁποῖαν ὅλως ἰδιάζουσαν χροιάν ἔχουσι τὰ συγγράμματα ἀνθρώπων γεννηθέντων ἐν χωρίῳ καὶ βιωσάντων αὐτόθι τὰ πρῶτα αὐτῶν εἰκοσιν ἔτη. Τὰ αἰσθήματα αὐτῶν καὶ ἡ διάνοια διατηροῦσιν ἀρωμάτι, οὗτινος δὲν δύναται εὐτυχῶς νὰ παλλαγῶσιν· εἶναι ὡς ἄρωμα τοῦ θύμου, ὡς αἰωνία ἀνταύγια νεότητος καὶ ἔρωτος. Οἱ συγγραφεῖς τῶν πόλεων ἀνάγουσι τὰ πάντα εἰς τὴν κοινωμίαν· οἱ ἐκ τῶν χωρίων συγγραφεῖς ἀνάγουσι τὰ πάντα εἰς τὸν Θεόν. Τὸ κωδωνοστάσιον, αἱ ἡμεροὶ ἐορταί, ἡ ἀγροτικὴ ἐργασία, τὸ μονότονον ἄσμα τοῦ ἐπανακάμπτοντος ἐργάτου, τὸ ὑπὸ ἀναθημάτων καὶ πύξου περιβαλλόμενον ἀγαλματίον τῆς Παρθένου, ὁ διερχόμενος καὶ παρ' ἐκάστου χαιρετιζόμενος ἱερεύς, πάντα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν καθὼς καὶ ἐν τῇ μνήμῃ των, ἐν τῷ μέλλοντι, ὅπερ πλάττουσιν ἑαυτούς, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι, οὗτινος ἀναμιμνήσκονται.

Ἄμα σχόντες στιγμὴν τινα εὐκαιρον, μεταβαίνουσιν ὅπως ἐπανάιδωσιν ὅσα ἐνθυμοῦνται, καὶ ἴστανται, δακρυχέοντες, ἐνώπιον τῆς ἀτέχνου ζωγραφίας, τῆς παριστώσεως τὸν Δανιὴλ ἢ τὸν ἅγιον Σεβαστιανόν, ἥτις προκαλεῖ τοῦ Παρισίου μὲν τὸν γέλωτα, θεωμένον αὐτὴν, ἀλλ' ἡ ὁποία δι' ἓνα συγγραφέα εἶναι πλήρης ἡρέμων συγκινήσεων. Ἄπασα ἡ παιδικὴ αὐτοῦ ἡλικία ὑπάρχει ἐν τῇ ζωγραφίᾳ ἐκείνῃ, ἣν παρὰ τὰς προόδους τοῦ αἰῶνος ἔσχον

τὴν φρόνησιν νὰ μὴ ἀντικαταστήσωσιν. Ποῦ νὰ γνωρίζῃ τις ὅποση ποίησις ἐνυπάρχει εἰς τινὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ὁλος ὁ κόσμος εὐρίσκει γελοῖα. Ἐγὼ ἔχω μικρὸν κύπελλον μὲ κυανὰ ἄνθη, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔπινον γάλα, ὅτε ἤμην τετραετής, καὶ διὰ τὸ ὅποσον ἔπλασα ὑπὲρ τὰς πενήκοντα ἐλεγείας, ἄς βεβαίως δὲν ἔγραψα, ἀλλ' αἵτινες εἶναι συνδεδεμένοι μὲ τὸ κύπελλον τοῦτο, ὡς τὰ κυανὰ ἄνθη, τὰ ἐζωγραφημένα ἐπ' αὐτοῦ.

Εὐτυχεῖς ἔτι ὄσοι, συγγράφοντες, δύνανται νὰ περιγράψωσι τὸ χωρίον, ἔνθα εἶδον τὸ φῶς, καὶ ὄσοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούουσιν ἐν τῷ δωματίῳ των τὰ χονδρὰ πέδιλα ἀγαθοῦ τινος συμπατριώτου, κομίζοντος αὐτοῖς πλκκοῦντα καὶ εἰδήσεις ἐκ τῆς πατρίδος!

Ἐν συντόμῳ, ἐρωτήσατε τοὺς μᾶλλον ταξειδεύσαντας, πάντες θὰ εἴπωσιν ὑμῖν ὅτι πάντοτε ἔχουσι συναντήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αὐτῶν μικρὸν χωρίον, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ μικρᾶς λίμνης καὶ λευκακάνθης, ἔνθα θὰ ἐπεθύμουν νὰ σταματήσωσιν, ὅπως περατώσωσι τὸν βίον αὐτῶν, τὸ πρὸς τὸν Θεὸν ταξειδίον τοῦτο.

Εἶχον παρέλθῃ στιγμήαι τινες, ἀφ' ὅτου ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτε εἶδεν εἰσερχομένην τὴν Ἀντωνίαν καὶ συνοδευομένην ὑπὸ τῆς κυρίας Ἀγγελικῆς. Κατελήφθη ὑπὸ βιαίων παλμῶν τῆς καρδίας, καίπερ δὲ μεγάλως ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἢ νεῆνις, οὐχ ἤττον ἐφοβήθη μὴ τὸν εἶδε πολὺ ταχέως.

Τότε ἐκρύβη ὕπισθεν στύλου.

Ἡ δεσποινὶς Δεβὼ διήλθε πλησίον αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῷ παρεκκλησίῳ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἡ ἱερουργία ἐν τῷ βᾶθει τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ λειτουργία μόλις εἶχεν ἀρχίσῃ.

Ἡ Ἀντωνία, ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἤνοιξε τὴν Σύνοψιν τῆς καὶ ἤρξατο προσευχομένη.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο καρδία λίαν εὐσεβῆς, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ ταράξῃ τὴν δεσποινίδα Δεβὼ ἐν τῇ προσηλώσει αὐτῆς· ἐν μόνον ἐπεθύμει, νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτῆς καὶ νὰ τῇ ἀποδείξῃ οὕτως ὅτι ἐπεζήτηε πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ τὴν συναντήσῃ. Οὐδὲν λοιπὸν ἔκαμε κίνημα δυνάμενον νὰ τὴν περισπάσῃ, ἀλλ' ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἔδραν, ἐφ' ἧς ἡ κόρη ἦτο γονυπετής καὶ ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον ἢ μᾶλλον ὕπισθεν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἀντωνία ἐφάνετο αὐτῷ χαριστέρα ἢ τὸ πρότον. Ἐπῆροξάτε ποτε, ἢ τοῦλάχιστον ἀπαξ, τοῦτο ἀρκεῖ, ἐρωτευμένοι πρὸς νεάνιδα καὶ εὐρέθητε ἐν ἡθέσει εὐρίσκειτο ὁ Ἐδμόνδος ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας, κεχωρισμένος αὐτῆς φυσικῶς δι' ἀποστάσεως ἡμίσεως ποδός, κεχωρισμένος αὐτῆς ἠθικῶς δι' ἑκατοντάδων λευγῶν; Οὕτως ὁ Ἐδμόνδος, ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀγαπῶντα τὴν Ἀντωνίαν· κατὰ ὑπεψιθούριζεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἦτο ὅλως ἀδιάφορος εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἱατροῦ· ἦτο λίαν δυνατὸν ἡμέραν τινὰ νὰ γείνη σύζυγός τῆς καὶ νὰ τῷ ἀνήκῃ αὕτη ψυχὴ καὶ σῶματι· εἶχεν αὐτὴν ἐνώπιόν του,

τῷ εἶχε γράψῃ, διὰ νὰ παρατηρηθῇ δὲ ὑπ' αὐτῆς, οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄκρον τοῦ βραχιονός τῆς ἢ νὰ τῇ εἴπῃ μίαν μόνον λέξιν εἰς τὸ οὐς· καὶ ὅμως δὲν το ἔκαμνε καὶ ἔτρεμεν ἤδη νὰ παρατηρηθῇ, ὡς τὸ παιῖσαν παιδίον τρέμει μὴ ἐπιπληχθῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς του.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν διατυπώσεων τινῶν, ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σῶμα, τὸ κλῖνον ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ὅτι αἱ λευκαὶ ἐκεῖναι χεῖρες, αἱ στρέφουσαι τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου, ὅτι οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι μέλανες ὀφθαλμοί, οἱ ἀναγινώσκοντες τὰς λέξεις, ἄς ἐπανελάμβανε τὸ στόμα καὶ κατενόει ἡ καρδία τῆς Ἀντωνίας, ὅτι πάντα ταῦτα θάνηκον αὐτῷ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἄνευ αἰδοῦς, ἄνευ λύπης, ἐνῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καίπερ αἰσθανόμενος κοχλαζόντα ἐν τῇ καρδίᾳ του ἅπαντα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἡ παρουσία τῆς Ἀντωνίας ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ, δὲν ἐτόλμα νὰ πειθύνῃ τὸν λόγον εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, εὐτύχημά του θεωρῶν, τοῦτο δὲ μετὰ ἀπείρους διαταγμούς, νὰ θίξῃ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός τῆς διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ποδός του.

Ἐν τούτοις ἡ τύχη, ὁ Θεὸς οὕτως τῶν ἐραστῶν, ἤλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς δειλίας τοῦ Ἐδμόνδου.

Ἡ Ἀντωνία ἔμενε γονυπετής ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς τῆς. Τοιοῦτω τρόπῳ τὸ στασίδιόν τῆς ἦτο κενόν, ἐπὶ τοῦ στασιδίου δὲ τούτου ὁ Ἐδμόνδος ἐστήριζε τὰς δύο του χεῖρας, διότι καὶ αὐτὸς ἦτο γονυπετής. Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος ἦρωσ ἦτο βεβυθισμένος εἰς τοιαύτην ἔκστασιν, ὥστε, ὅτε ἤρχισε τὸ Ἱσπεύω καὶ ἅπαντες ἐπανεκάθησαν, δὲν ἐσκέφθη νὰ πράξῃ ὅ,τι ἅπαντες, ὥστε ἡ Ἀντωνία, ἀγνοοῦσα ὅτι ὑπῆρχε τις ὕπισθεν τῆς, ἡσθάνθη ὅτι, ἐνῷ ἐπανεκάθητο, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς προσέκρουσεν εἰς τὰς χεῖρας τινός.

Ἐστράφη τότε, ζητοῦσα «Συγγνώμην», ἀλλὰ στρέφουσα ἀνεγνώρισε τὸν Ἐδμόνδον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μικρὰν κραυγὴν.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ἀπεροφημένη εὐσεβῶς ὑπὸ τοῦ βιβλίου τῆς τῆς λειτουργίας.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία ἐκτυπήθην ὀλίγον καθημένη.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἐκάθησε καὶ αὕτη καὶ ἐξηκολούθησε μορμουρίζουσα τὴν προσευχὴν τῆς.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι προσευχόμενοι ἐκ πεποθήσεως· οὗτοι προσεύχονται διὰ τῆς καρδίας. Ἐπάρχουσιν ἄλλοι προσευχόμενοι ἐκ συνηθείας· οὗτοι προσεύχονται διὰ τοῦ στόματος.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐνάρετος, ἦτο ἐκ τῶν τελευταίων τούτων.

Ἡ μικρὰ κραυγὴ τῆς Ἀντωνίας εἶχεν ἀποσπάσῃ τὸν Ἐδμόνδον τῆς ἐκστάσεώς του.

— Μὲ εἶδεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Ἀρκεῖ μόνον ἢ ἐνταῦθα παρουσία μου νὰ μὴ τὴν

δυσαρεστήσῃ. Ἄχ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τῇ εἴπω πᾶν ὅ,τι ἔχω ἐν τῇ καρδίᾳ, πάντα τὰ ὄνειρα, τὰ ὅποια ἀνέπλασα τὴν νύκτα ταύτην! Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τῇ δώσω νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ μήτηρ μου τὴν ἀγαπᾷ ἤδη καὶ θάντικαταστήσῃ τὴν ἰδικὴν τῆς, ἐὰν ἐτόλμων νὰ τῇ ὁμολογήσω, ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν συλλογίζωμαι... Ἀλλὰ δὲν θα ἐπίστευε ποτέ, ὅτι ἡ καρδία μου ἔκαμε τόσας προόδους εἰς δύο ἡμέρας. Ἐπειτα ἡ παιδαγωγὸς τῆς εἶναι ἐδῶ, θὰ ἐξέθετον δὲ τὴν Ἀντωνίαν, ἐὰν τῇ ὠμίλου ἐνώπιόν τῆς, καὶ ὅμως πρέπει νὰ τῇ ὀμιλήσω.

Ἄφ' ἑτέρου ἡ Ἀντωνία ἔλεγε τὰ ἐξῆς:

— Εἶναι ἐκεῖ. Πῶς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ, ὅτι θὰ ἤρχομην ἐδῶ; Ὅπως ἴποτε δὲν τον ὀδηγεῖ ἡ τύχη, ἔρχεται δι' ἐμέ, δι' ἐμὲ μόνην. Μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν ἤδη; Ἐλαβε τὴν ἐπιστολήν μου; Τί μέλλει νὰ κάμῃ, ὅταν ἐξέλθωμεν; θὰ τολμήσῃ νὰ μοι ὀμιλήσῃ; Ἐλπίζω ὅτι θὰ προσποιηθῇ, ὅτι δὲν με γνωρίζει. Καὶ ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μου ζητήσῃ ἐξηγήσεις διὰ τὴν ἐπιστολήν μου. Γνωρίζει ἄρα γε, ὅτι προέρχεται ἐξ ἐμοῦ; Φθάνει μόνον ἡ κυρία Ἀγγελικὴ νὰ μὴ ὑποσπεύσῃ τίποτε! Πόσον εἶναι ὠρῶς. . .

Τῷόντι ὁ Ἐδμόνδος, κατακλιθεὶς τὴν τετάρτην πρωινήν ὥραν καὶ ἐγερεθεὶς τὴν ὀγδόην, ἦτο ὠχρότερος τοῦ συνήθους.

Ἡ Ἀντωνία ἐπεθύμει νὰ στραφῇ, ἐπειδὴ ἡσθάνετο τὸ βλέμμα τοῦ Ἐδμόνδου κατατρῶγον αὐτήν, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ, ἐπειδὴ ἐμάντευεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος θὰ παρηκολούθει ἀπάσας τὰς κινήσεις αὐτῆς.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα εἶχον τὸν αὐτὸν διαλογισμὸν· ἔβαινον πρὸς τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα· ἀμφότεροι θὰ ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσωσιν εἰλικρινῶς καὶ ἀμφότεροι ἀπέφευγον ἀλλήλους, ὁ μὲν ἐκ σεβασμοῦ, ἡ δὲ ἐξ αἰδοῦς.

Ὁ ἔρωσ ἀποτελεῖται ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, πραγμάτων ἀπεριγράπτων, ἀοράτων, ὡς τὸ ἄρωμα καὶ τὸ ἄσμα, ὅπερ εἰσπνέει τις καὶ ὅπερ ἀκούει, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τα συλλάβῃ, οὐδὲ νὰ τὰ νκλύσῃ.

Ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσῃ, καὶ ἡ Ἀντωνία ἔμενεν ἀκόμῃ ἐν τῇ θέσει τῆς, ἡδῆ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ἥτις εἶχε κλείσῃ τὴν Σύνοψιν τῆς, τῇ εἶπε:

— Δὲν θὰ ἔλθετε λοιπὸν;

— Ἐμὲ ἄρα γε σκέπτεται;... ἠρώτησε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐδμόνδος.

Ἡ Ἀντωνία, ἀναχωροῦσα ἔριψε βλέμμα λοζῶν. Δὲν εἶδε μὲν τὸν Ἐδμόνδον, ἀλλὰ τὸν ἡσθάνθη.

— Θὰ ἔλθῃ ἄρα γε σήμερον εἰς τὸν πατέρα μου; ἠρώτησε καθ' ἑαυτήν.

Ὅτε ἡ Ἀντωνία ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἅγισμα, πρὶν καταλίπῃ τὴν ἐκκλησίαν, εἶδε τὸν Ἐδμόνδον ἐξερχόμενον διὰ τῆς ἀντικειμένης θύρας πρὸς ἐκείνην, δι' ἧς αὕτη ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ.

— Καλὰ κάμνει, ἐσκέφθη. Δὲν καταχρᾶται τῆς θέσεώς του.

Ἡ καρδία τῆς Ἀντωνίας ἠπαίγετο νὰ

καταστῆ εὐγνώμων διὰ τι πρὸς τὸν Ἐδμόνδον.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτόν, τὸν ἔραστὴν τοῦτον τοῦ ἔρωτος, εἶχεν ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ ἔχη ὀλίγοι δὲ εἰς δύο ἡμέρας προώδυσαν τοσοῦτον ὅσον οὗτος εἶχε προοδεύσει.

Εὐτυχῶς ἠγγόει εἰς τί ὄφειλε τοῦτο.

Ὅτε ἡ Ἀντωνίνα ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας, παρετήρησε τὸν Ἐδμόνδον τρεπόμενον, εἴκοσι βήματα πρὸ αὐτῆς, τὴν ὁδὸν, ἣν αὐτὴ ἔμελλε νὰ κολουθήσῃ.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἐθαδίζεν ὡς εὐσυνειδήτως εὐλαβῆς, ἥτις δὲν θέλει, προφέρουσα μίαν μόνην λέξιν, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν χάριν τῆς θείας μυσταγωγίας, εἰς ἣν παρέστη.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἀντωνίνα ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὁ Ἐδμόνδος ἐστράφη καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε λάβῃ τὴν προτεραιάν.

Ἡ δεσποινὶς Δεβῶ, ἐρυθρίασασα, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Χωρὶς ἄλλο αὐτῇ μοι ἔγραψε, διελογίσθη ὁ ἡμέτερος ἦρωας, ὅ,τι δὲ καὶ ἂν συμβῆ, θὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἐπιστολήν τῆς ἄλλὰ πῶς νὰ τὴ ὁμιλήσω;

Δέκα εἶχον παρέλθῃ λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἀντωνίνης, καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἔμενεν ἀκόμη μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν θέσεων, ἃς εἶχον ἐγγίση οἱ μικροὶ αὐτῆς πόδες.

Ἡ Ἀντωνίνα, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔσχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ παράθυρόν τῆς, ἀλλὰ τὰ παράθυρόφυλλα ἦσαν ἀνεσυρμένα, τὸ παράθυρον ἀνοιχτόν, καὶ ἐφοβήθη μὴ παρατηρηθῆ ὑπὸ τοῦ νεανίου, ὅστις, μέλλων νὰ ποφασίσῃ νὰ καταλίπῃ τὴν ὁδὸν Λίλλης, ἤκουσε μικρὰν φωνήν, λέγουσαν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Ἀπὸ τώρα κατασκοπεῖς, εὐμορφε ἔρωτευμένε!

Ὁ Ἐδμόνδος, στραφείς, ἀνεγνώρισε τὴν Νισσέτταν κρατοῦσαν κυτίον νεωτερισμοῦ ἐν ταῖς χερσίν.

— Σεῖς ἐδῶ, Νισσέττα; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί, ἐγὼ ἐδῶ. Δέν σας ὑπεσχέθην, ὅτι θὰ ἐνασχοληθῶ περὶ ὑμῶν, ἐπιλήθμον;

— Καὶ μέλλετε νὰ ἐνασχοληθῆτε τώρα;

— Ναί.

— Τί θὰ κάμετε;

— Θάναθῶ εἰς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ.

— Μὲ ποῖν πρόφασιν;

— Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ τῆς κάμω πῖλους καὶ κεκυφάλους καὶ νὰ τὴ δείξω τοιοῦτους.

— Καὶ ἐὰν δέν σας δεχθῆ;

— Θὰ με δεχθῆ, ἡσυχάσατε.

— Θὰ τὴν ἰδῆτε... πόσον εἰσθε εὐτυχῆς!

— Καὶ σεῖς, τὴν εἶδετε;

— Ναί.

— Εἰς τὴν λειτουργίαν;

— Ἀκριβῶς.

— Νὰ που ἔχετε εὐτυχίαν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν σας.

— Τοῦλάχιστον.

— Καὶ εἰς ποῖον τὴν χρεωστεῖτε;

— Εἰς ἐκείνην.

— Καὶ εἰς ἐμέ, ἀχάριστε, ἡ ὁποία σας συνεβούλευσα νὰ υπάγητε εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀγαπητὴ Νισσέττα.

— Τώρα, χαίρετε.

— Ἀληθινὰ θὰ ἐμβῆτε;

— Τώρα θὰ το ἰδῆτε.

— Καὶ θὰ τὴ ὁμιλήσητε περὶ ἐμοῦ;

— Βεβαίωτατα.

— Προσέξατε.

— Μὴ φοβῆσθε. Γνωρίζω τὴν γυναικίαν καρδίαν· θέλω νὰ εἰσθε εὐτυχῆς καὶ νὰ μου χρεωστῆτε τὴν εὐτυχίαν σας.

Ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω καὶ ἔλατε νὰ με ἰδῆτε σήμερον εἰς τὰς δύο, θὰ ἔχω νὰ σας διηγηθῶ πολλά.

— Μὴ τρέλλας.

— Σὰς ἀφίνω, δειλέ! λοιπὸν εἰς τὰς δύο.

— Ἔστὲ ἡσυχος.

Ἡ Νισσέττα ἐπήδησε μετὰ χάριτος ἀπὸ τοῦ πεζοδρομίου εἰς τὸ λιθόστρωτον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δεβῶ, ἀφοῦ προσεμεϊδιάσε δις ἢ τρίς ἔτι τῷ Ἐδμόνδῳ.

II'

Ἦτο λίαν ἐνωρίς, ὅπως ἡ Νισσέττα παρουσιάσθη εἰς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ ἄλλ' ἡ Νισσέττα διελογίσθη, ὅτι ἦτο θέρος, ὁ καιρὸς ὠραῖος καὶ ὅτι πιθανὸν ἡ Ἀντωνίνα νὰ μετεβάινεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐπειδὴ ἡ Νισσέττα κατεῖχετο ἔτι ὑπὸ τῆς ἀρχαίας θεωρίας, καθ' ἣν ὅλος ὁ κόσμος ὀφείλει νὰ μεταβαίνῃ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐσκέφθη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ νὰβάλλῃ τις εἰς τὴν αὔριον ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ σήμερον.

Φορέσασα λοιπὸν κομψὸν ψιάθινον πῖλον, μικρὸν σάλιον, κοινῶς καλούμενον τίμπετ, καὶ πληρώσασα τὸ μικρὸν τῆς κυτίον πάντων τῶν θαυμαστῶν ἐργοχειρῶν τῆς, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Λίλλης, ὅπου εἶχε συναντήσῃ τὸν Ἐδμόνδον.

Ὅτε ἡ Νισσέττα παρουσιάσθη, ἡ δεσποινὶς Δεβῶ ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς τῆς, ὃν ἤρχετο καθ' ἐκάστην πρωίαν νὰ σπασθῆ ἐργαζόμενον.

— Δεσποινίς, ἐλθοῦσα εἶπεν εἰς τὴν Ἀντωνίναν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, μίαν νέα σας ζητεῖ.

— Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Εἶπεν ὅτι δέν τὴν γνωρίζετε· κρατεῖ ἐν κυτίον εἰς τὰς χεῖρας.

— Θὰ εἶναι καμμία ἔμπορος καλλωπισμάτων, εἶπεν ὁ κύριος Δεβῶ. Ἐμπρός, υπάγε νὰ κάμῃς τὰς θερινὰς προμηθείας σου.

Ὁ κύριος Δεβῶ, ἀσπασθεὶς τὴν θυγάτέρα του, ἐπανελάβε τὴν συγγραφὴν βιβλίου, εἰς τὸ ὅποιον κατεγίνετο ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ ὅπερ ἔμελλε νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἱκτρικὴν ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ἔδρας τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἀντωνίνα ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς

— Λοιπὸν ποῦ εἶναι ἡ νέα, ἡ ὁποία με ζητεῖ; ἠρώτησεν.

— Περιμένει εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀγγελικὴ.

— Εἰσαγάγετέ τὴν.

Ἡ Νισσέττα εἰσῆλθεν.

Ἡ δεσποινὶς Δεβῶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ποικύψῃ τὸν θαυμασμόν τῆς πρὸς τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν τῆς ῥαπτρίσας, θαυμασμόν, ὃν ἀφῆκε νὰ φανῆ καὶ ὅστις δὲν ἀπῆρσεν εἰς τὴν ἡμετέραν φίλην.

— Ἡ δεσποινὶς Δεβῶ; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ἥς ἡ ἀποστολὴ ἦτο νὰ μὴ ἀφίη τὴν Ἀντωνίναν οὔτε βῆμα, ἤκουεν ὀρθία καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας ἐπὶ τῆς κοιτίας· διότι ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἦτο εὐτραφῆς καὶ καθὼς πᾶσαι αἱ εὐτραφεῖς γυναῖκες, εἶχε τὴν κοιτίαν πρὸς τὰ ἔμπρός, ὅπερ ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ νάπαυῃ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Νισσέττα θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ποικακρύνῃ τὸν μάρτυρα τοῦτον, ὃν δὲν εἶχε προῖδῃ· διότι ἐνόει ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ δεσποινὶς Δεβῶ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἴπῃ πᾶν ὅ,τι ἐσκέπτετο.

— Ἐρχομαι, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα, νὰ σας δείξω σχέδια κεκυφάλων, κεφαλοδέσμους, κεντήματα.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα καθημένη καὶ προσβλέπουσα τὸ κυτίον, ὅπερ ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἔμελλε νὰ νοιξῆ.

— Ὅ,τι ὑπάρχει νεώτατον, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα.

— Μήπως ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Βάκ, τοῦ Μικροῦ Ἀγίου Θεωμᾶ;

— Ὅχι, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα, ἐνόησασα, ὅτι ἡ εὐκαιρία τοῦ νὰ ποικακρυνθῆ ἡ παιδαγωγὸς παρουσιάζετο, ἐὰν, ὡς δὲν ἀμφέβαλλον, ἡ δεσποινὶς Δεβῶ ἔσχε τὴν περιεργίαν νὰ μάρθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐδμόνδου· δὲν ἀνήκω εἰς κατὰστημα, ἐργάζομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους προσώπων, τὰ ὁποῖα σας γνωρίζουν καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἐργάζομαι, ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Ἄ! γνωρίζετε τὴν κυρίαν Δεπερέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα μετ' ἐκπλήξεως, μετὰ χαρᾶς μάλιστα.

— ὦ! πολὺ, δεσποινίς· εἶναι μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πελατιδᾶς μου.

— Καὶ αὐτὴ σας ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν μου;

— Αὐτὴ ἡ ἰδίαν.

— Παραδόξον!

— Διατί, δεσποινίς;

— Κιλή μου Ἀγγελικὴ, εἶπε τότε ἡ Ἀντωνίνα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν παιδαγωγὸν τῆς, ἀντὶ νὰ ποικριθῆ ἀμέσως εἰς τὴν Νισσέτταν, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μου κάμετε μίαν χάριν, τὴν ὁποῖαν μόνη σεῖς ἠμπορεῖτε νὰ μου κάμετε;

— Ποῖαν;

— Ἡμετέραν φιλίαν.

— Ποῖαν;

— Ποῖαν;

[Ἔπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΡΥΘΑΙΝΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἐναντησεις Ρώσου τραυματίου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐτρέχομεν εἰς τὸ δασὸς· αἱ σφαῖραι ἐσύριζον· οἱ κλάδοι, ἀποσπώμενοι ἀπὸ τῶν δένδρων, ἐπιπτον κατὰ γῆς. Ἐβαδίζομεν ἀνὰ μέσον θάμνων ἐκ λευκκωνιδῶν. Οἱ πυροβολισμοὶ κατέστησαν πυκνότεροι.

Ὁ Σιδωρόφ, νέος στρατιώτης τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, κατέπεσεν αἰφνης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μὲ παρατήρησε μὲ βλέμμα περίφοβον. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ στόματός του. Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλῶς.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους, τὸν παρατήρησα... καί, ἦτο αὐτός.

Ἦτο εἰς Τοῦρκος ὑψηλὸς καὶ χονδρὸς. Ἐτρέξα πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ ἤμην ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος... Αἰφνης ἀκούω ἐκπυροσκορήτησιν, κἄτι τι διέρχεται ταχέως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τὰ ὦτά μου ἐβόμβησαν.

Μὲ πυροβόλησεν, ἐσκέφθην. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ ἐχθρὸς μου ἔβλεπε κραυγὴν φρικώδη καὶ ἐπλησίασεν εἰς πυκνὸν θάμνον. Ἐδύνατο ἐν στραφῇ περὶ αὐτόν, ἀλλ' ὁ φόβος τὸν ἔκκαμε νὰ τὰ χάσῃ καὶ ἀνερριχθῆ ἐπὶ τῶν ἀνυμνητῶν κλάδων. Δι' ἐνὸς κτυπήματος ἔθραυσα τὸ τυφέκιόν του καὶ δι' ἐνὸς ἄλλου ἐθύθισα τὴν λόγχην εἰς τὸ σῶμά του. Ἦκουσα κραυγὴν συγκεχυμένην, μετέχουσαν συγχρόνως τοῦ μυκηθμοῦ καὶ τοῦ στεναγμοῦ· ἔπειτα ἤρχισα νὰ τρέχω.

Οἱ ἡμέτεροι ἐκραύγαζον οὐρά... πολλοὶ ἐπυροβόλουν καὶ ἔτρεχον... Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔρριψα καὶ ἐγὼ πυροβολισμοὺς τινάς· ὅτε ἄφρινον τὸ δάσος ἵνα εἰσέλθω εἰς τὴν πεδιάδα, αἰφνης αἱ κραυγαὶ οὐρὰ κατέστησαν ἰσχυρότεραι καὶ ἐπροχωρήσαμεν ὅλοι. Ὅχι, ὄχι ὅλοι, διότι ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω.

Ἐμείνα ἐκτεπληγμένος, ἢ δ' ἐκπληξίς μου ἠῆξεν ὅτε δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε, οὔτε κραυγὰς, οὔτε πυροβολισμούς. Δὲν ἔβλεπον πρὸς κἄτι τι κυανοῦν τὸν οὐρανὸν ἴσως. Μετ' ὀλίγον δὲν ἔβλεπον πλέον τίποτε.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν εὐρισκόμην εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἰδοὺ ἐγὼ πρηνὴς κατὰ γῆς, τῆς ὁποίας δὲν ἔβλεπον ἢ μικρὸν τι διάστημα· καλᾶμαι τινὲς γλόης, μύρμηξ τις τρέχων ἐπὶ μιᾶς τῶν καλαμῶν τούτων, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἰδοὺ ὅλος ὁ κόσμος μου. Καὶ τὸν μικρὸν τοῦτον κόσμον τὸν βλέπω διὰ τοῦ ἐνὸς μόνον ὀφθαλμοῦ, διότι ὁ ἕτερος εἶνε κεκαλυμμένος ὑπὸ πράγματός τινος σκληροῦ· θὰ ἦνε ἴσως κλάδος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ κεφαλὴ μου. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου πολὺ κκά· θέλω νὰ κινηθῶ ὀλίγον, ἀλλὰ μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσω. Οὕτω παρέρχονται στιγμαὶ τινες. Ἀκούω τὸν θροῦν τῆς ἀκρίδος, τὸν βόμβον τῆς μελίσης... κατόπιν τίποτε πλέον... Ἐπὶ τέλους καταβάλλω ἀγῶνά τινα, ἀποσύρω τὸν δεξιόν μου βραχίονα κάτωθεν τοῦ σώματός μου

καὶ στηρίζομενος διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς γῆς, θέλω νὰ σταθῶ ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Πόνος ὄξυς καὶ ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπὴ διατρέχει ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ στήθος καὶ τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐπαναπίπτω εἰς τὴν γῆν. Καὶ πάλιν δὲν βλέπω τίποτε...

Ἐξυπνῶ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ βλέπω τὰ ἄστρα, ἅτινα λάμπουσι φαεινῶς ἐπὶ τοῦ ὠραίου οὐρανοῦ τῆς Βουλγαρίας; Δὲν εἶμαι κατακεκλιμένος ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου; Διατί ἐξήλθον αὐτῆς; Κινοῦμαι καὶ αἰσθάνομαι ὄξυ ἄλγος εἰς τὰς κνήμας...

Ναί, ἐπληγώθην εἰς τὴν μάχην, τὸ τραῦμά μου εἶνε ἐπικίνδυνον; Ἐψαυσα τὰς κνήμας μου, εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἤσθανόμην τὸ ἄλγος· ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ πεπηγότος αἵματος.

Ὅταν τὰς ἤγγισα τὸ ἄλγος κατέστη δριμύτερον, ὡς πονόδοντος, μετὰ διηνεκοῦς ἀγωνίας.

Τὰ ὦτα βομβοῦσιν. Ἡ κεφαλὴ μου βαρύνει, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ συγκεχυμένως ὅτι ἐπληγώθην εἰς ἀμφοτέρας τὰς κνήμας.

Ἀλλὰ διατί δὲν μὲ μετέφερον;

Ἐγείρομαι καὶ κἄθημαι μετὰ κόπου πολλοῦ.

Ποσάκις ἀπληπίσθην, ὅτι θὰ κατορθώσω τοῦτο· τέλος, χύνων δάκρυα, ἅτινα μοὶ ἀποσπᾷ ἡ ὀδύνη, κατόρθωσα νὰ ἀνεγερθῶ. Ὑπεράνω ἐμοῦ βλέπω μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λάμπουσιν ἕν μὲγα ἄστρον καὶ ἄλλα τινὰ μικρότερα. Πέριξ ἐμοῦ πκρατηρῶ κἄτι τι μελανόν...

Ἦσαν οἱ θάμνοι. Ἐννοῶ διατί οἱ σύντροφοί μου δὲν μὲ εὔρον. Αἰσθάνομαι τὰς τρίχας ὀρθουμένας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Δὲν βλέπω πλέον ἐνώπιόν μου πρὸς μελανὰς κηλίδας... τὸ μὲγα ἄστρον ὠχρῆ, τὰ μικρὰ ἐξαφανίζονται. Ἡ σελήνη ἀνατέλλει. Ἄ! πόσον καλὰ θὰ ἦτό τις τῶρα εἰς τὴν οἰκίαν του!

Ἀκούω ἤχους παραδόξους, φαίνεται ὡς νὰ στεναζῇ τις... Ναί, εἶνε θρῆνοι. Νὰ ἦνε ἄρα γε δυστυχῆς τις ὡς ἐγὼ μὲ τὰς κνήμας τεθραυσμένας ἢ μὲ σφαῖραν ἐν τῇ κοιλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐλησμόνησαν ἐπίσης; Ὅχι. Ἀκούω τοὺς στεναγμοὺς πολὺ πλησίον μου, ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα. Θεέ μου! εἶμαι ἐγὼ, ὅστις στεναζῶ. Ὅποιοι ψιθυρισμοὶ θρηνηδεῖς. Τοσοῦτον ἰσχυρὰ εἶνε ἡ ὀδύνη; Ναί, ὑποφέρω πολὺ, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ τὸν πόνον τοῦτον, διότι ἡ κεφαλὴ μου εἶνε βαρεῖα ὡς μύλυδος. Προτιμότερον νὰ κατακλιθῶ καὶ νὰ κοιμηθῶ· νὰ κοιμηθῶ; νὰ κοιμηθῶ; θὰ ἐξυπνήσω τάχα πλέον;

Ἐπὶ τέλους τοῦτο μοὶ εἶνε ἀδιάφορον...

Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ἂν καὶ εἶμαι πρὸ πολλοῦ ἐξυπνος. Δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀνοίξω, διότι διὰ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων μου αἰσθάνομαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· ἐὰν ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ φῶς θὰ μοὶ κάμῃ κακόν. Τέλος καλλίτερον νὰ μὴ κινηθῶ...

Χθὲς—ἦτο χθὲς νομίζω—ἐτραυματίσθην. Μία ἡμέρα παρήλαθε, θὰ παρέλθω-

σιν ἀκόμη τινὲς καὶ θ' ἀποθάνω. Τί σημαίνει ὄχι, δὲν πρέπει νὰ κινηθῶ. Πρέπει νὰ μείνω ἐντελῶς ἀκίνητος. Ἄ, πόσον ἤθελον νὰ ἐμποδίσω τὸν ἐγκέφαλόν μου τοῦ νὰ ἐνεργῇ... ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν. Χιλιάδες σκέψεων μὲ βασανίζουν. Τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ θὰ τελειώσῃ ταχέως... Θὰ δημοσιεύσωσι δύο ἢ τρεῖς γραμμάς εἰς τὰς ἐφημερίδας: «καὶ ἀπώλειαι μᾶς ὑπῆρξαν ἀσήμαντοι, τόσοι ἐπληγώθησαν, ἐφρονεῦθη εἰς ἐθειλοντῆς, ὁ Ἰβανώφ...» Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ μὲ ὀνομάσωσι κἄν, θὰ γράψωσιν ἀπλούστατα: «ἀπέθανεν εἰς στρατιώτης...»

Ἡ θερμότης καθίσταται καυστική. Ἄνοιγω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπαναβλέπω τοὺς αὐτοὺς θάμνους, τὸν αὐτὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἤδη εἶνε ἡμέρα.

Δὲν εἶμαι μόνος... ἔχω ἕνα γείτονα... ἰδοὺ... ὦ οὐρανέ, εἶνε ὁ Τοῦρκος... Ἐν πτώμα... Πόσον εἶνε μεγαλόσωμος! Ναί, εἶνε αὐτός, τὸν ἀναγνωρίζω· εἶνε ὁ ἴδιος...

Πλησίον μου εἶνε εἰς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα. Διατί τὸν ἐφόνευσα; Ἰδοὺ αὐτὸς αἱματόφυρτος. Διατί ἡ καταπραμένη μοῖρα τὸν ὠδήγησεν ἐδῶ; τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Ἰσως ἔχει ἐπίσης ὡς ἐγὼ γνηριὰν μητέρα. Πτωχὴ μήτηρ! Τὴν φανταζομαι καθημένην εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης τῆς, ἀναμένουσα πάντοτε ὅπως ἴδῃ ἐρχόμενον τὸν ἀγαπητόν της υἱόν, τὴν παραμυθίαν της, τὸ στήριγμά της!

Ὅχι, δὲν ἤθελον νὰ τὸν φονεύσω... Ἄναχωρῶν διὰ τὸν πόλεμον δὲν ἤθελον τὸ κακὸν οὐδενός... Ἡ σκέψις, ὅτι ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ φονεύσω ἄνθρώπους, ἦτο μακρὰν ἐμοῦ. Δὲν ἐσκεπτόμην καὶ τίνι τρόπῳ θ' ἀπέθνησκον ὁ ἴδιος, ὡφειλον νὰ παρουσιάσω τὸ στήθός μου εἰς τὰς σφαῖρας. Ἀνεχώρησα καὶ ἔπραξα τὸ καθήκον μου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἐλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΑΒΟΑ (υἱοῦ)

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἔργον σεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Μετὰφρασίς

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ

Ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου — μετὰ 180 εἰκόνων

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 10

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.